

Encounters at the End of the World

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ DORFMAN

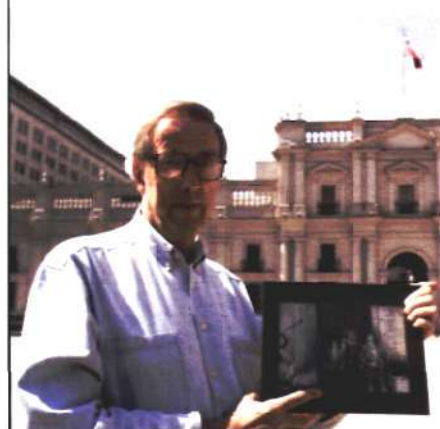
Ο Ariel Dorfman είναι χιλιανός συγγραφέας, δοκιμιογράφος, ακαδημαϊκός, ακτιβιστής σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έγινε παγκόσμια γνωστός μέσα από το θεατρικό του έργο *Death and the Maiden*, που ανέβηκε στο Broadway και μεταφέρθηκε στο σινεμά από τον Roman Polanski. Υπήρξε στενός συνεργάτης του Salvador Allende έως την ανατροπή και τη δολοφονία του από τον Pinochet το 1973. Εξήχηε για χρόνια εξοριστός. Το έργο του αντλεί από τη φρίκη της τυραννίας και τα βασάνια της εξορίας. Η οδύσσειά του είναι το θέμα της ταινίας *A Promise to the Dead* σε σκηνοθεσία Peter Raymond. Ένα φιλήμ βαθιά πολιτικό, μια αντιεξουσιαστική κραυγή ελπίδας και απελπισίας.

Γράφετε μυθιστορήματα, ποιήματα, θεατρικά έργα. Αυτή τη φορά, διαλέξατε να εκφράσετε τις σκέψεις και τα συναισθήματά σας με μια ταινία. Γιατί;

Το γράψιμο είναι η εμμονή μου από την ηλικία των εννιά. Στο γράψιμο βρήκα ένα καταφύγιο, μια μόνιμη στέγη. Είμαι όμως και παιδί του 20ού αιώνα και πρώτα έμαθα να βλέπω εικόνες στην οθόνη και μετά να διαβάζω και να γράφω. Παρότι η αγάπη μου είναι το γράψιμο, έχω κάνει αρκετές ταινίες. Αυτό που δεν έχω κάνει είναι να παιζώ σε ντοκιμαντέρ όπου λέω την ιστορία της ζωής μου. Και δεν θα έμπαίνα σ' αυτή τη δοκιμασία αν δεν πίστευα ότι μετά την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 ήταν σημαντικό να θυμίσουμε τη φρικιαστική 11η Σεπτεμβρίου του 1973, την οποία ο λαός της Χιλήs κατάφερε να μην μετατρέψει σε εκδίκηση και πίκρα. Η ταινία ήταν για μένα απ' τη μια δύσκολη εμπειρία, αλλά και όμορφη. Αναγκάστηκα να επισκεφθώ μέρη και να ξαναβρώ φίλους που είχα να δω καιρό.

Πώς μπορούμε να κρατήσουμε ζωντανούς τους νεκρούς;

Δεν μπορούμε να κρατήσουμε ζωντανά τα σώματα. Στα έργα μου συχνά προσπαθώ να κάνω τους νεκρούς να μιλήσουν, να τους δώσω χώρο σ' έναν κόσμο που υποθετικά έχουν αφήσει. Τα περισσότερα έργα μου έχουν να κάνουν με την επιβίωση, με χαρακτήρες που ήταν να πεθάνουν αλλά τελικά ζουν, και τις επιπτώσεις που έχει αυτό στη γλώσσα και στη ζωή. Τα τελευταία χρόνια, εξέλιξα αυτή την εμμονή μου σε ποίηση, δίνοντας μια απάντηση στην εισβολή του Ιράκ. Χρησιμοποίησα φωνές διάσημων νεκρών που μιλούν απ' τον άλλο κόσμο. Ο Pablo Picasso μιλά στον Colin Powell, ο William Blake βάζει τη φιλένάδα του Petrarca να απευθυνθεί στη Laura Bush, ο Hammurabi μιλά στον Donald Rumsfeld. Όταν συνειδητοποιήσα τις λέξεις που έβγαζαν από μέσα μου, ήμουν σίγουρος ότι φαντάσματα με είχαν στοιχειώσει, ότι ήμουν διάμεσος, ότι κάποια πράγματα υπάρχουν πέρα απ' τον τάφο. #

Ariel Dorfman